

De koningin en het evenwicht

De Koningin rekte zich nog even uit voor ze uit bed stapte. Ze had er zin in. Ze zou die dag een belangrijk karwei klaren. De boodschappen moesten weer naar de overkant. Ze trok gemakkelijke kleding aan, stevige schoenen, zette haar hoed op en vertrok. De lakei stond al te wachten bij de paleispoort. Hij had een lange bamboestok met aan weerszijde een tros kokertjes. Die stok legde hij over haar schouders en wenste haar goede reis.

De koningin liep met aandacht en doelgericht. Onderweg kwam een meisje naast haar lopen, dat het staatshoofd niet herkende, zo in haar werkkleding.

“Waar ga je naar toe?” vroeg ze.

“Ik ga naar de kloof”, antwoordde de vorstin.

“Wat is dat?” vroeg het meisje weer.

“Dat is een grote diepte waar je niet zomaar overheen kunt.”

“Maar waarom zou je daar overheen willen?” hield het kind aan.

“Nou”, zei de koningin, “in dit land hebben we verhalen, die ze aan de andere kant nodig hebben. De eigenaren van die verhalen durven de kloof niet over, maar willen wel dat ze daar gehoord worden. Ik verzamel daarvoor steeds die verhalen in een onderzoek. De eigenaren van de verhalen hebben mij gevraagd ze over de kloof, naar de andere kant te brengen.”

“Maar ben je niet bang voor die kloof?”

“Best wel”, zei de koningin. “Ik moet heel voorzichtig lopen, anders vallen ze kapot. Ik heb de verhalen, om ze goed te beschermen, in stukjes geknipt en per onderwerp in een kokertje gedaan. Dan blijven ze goed bewaard en raken ze niet door de war. Aan de voorkant hangen de verhalen van kracht en aan de achterkant van kwetsbaarheid. Evenwicht is belangrijk. Zij moeten in evenwicht zijn om mij goed naar de overkant te brengen.”

“Maar waarom moeten ze maar ‘even gewichtig’ zijn?”

“Dat heb je mooi gezegd”, zei de koningin. “Ze zijn inderdaad ook ‘even gewichtig’ nu ik er bij nadenk. Maar ik bedoel evenwichtig: als de kwetsbaarheid te zwaar is duikel ik in het ravijn van de zieligheid. Als de kracht te zwaar is val ik in de leegte van niets aan de hand.”

Het meisje snapte er niets van en vroeg nogmaals: “Maar ben je niet bang voor die kloof?”

“Jawel, maar je moet in je leven soms ook dingen doen waar je bang voor bent. Ik had vaak buikpijn als ik de oversteek moest maken. Het is in de loop van de tijd wel gemakkelijker geworden. Ik heb ondertussen een smalle brug gebouwd.”

“Maar is dat dan niet moeilijk?” vroeg het meisje.

“Zeker”, zei de koningin. “Mijn ogen werden slecht en toen moest ik nog voorzichtiger lopen. Mijn voeten gingen pijn doen en daarom duurde het wel lang voor ik aan de overkant was. Gelukkig werd ik daar steeds opgewacht door mensen die wilden weten wat ik kwam brengen, tot een de staatsecretaris van dat andere land toe. Ik haalde de verhalen uit de koker en bouwde er een groot verhaal van dat nog steeds staat als een huis, met veel kamers. De ene kamer vertelt iets over ouders, de andere over kinderen, weer een ander schaamte en een over participatie. De mooiste kamer is die over bruggen bouwen over de kloof heen, om de beide kanten te verbinden. Ik heb ze mijn bouwtekeningen gegeven, zodat ik zelf na deze tocht niet meer op en neer hoeft, maar anderen de oversteek ook veilig kunnen maken. Ik hoop maar dat ook zij hun evenwicht kunnen bewaren door de verhalen in goede balans te houden.

Nou, ik ben er. Hier moeten we afscheid nemen. Tot ziens, nieuwsgierig meisje. Blijf je vragen stellen.”

“Veel succes, bruggenbouwer en bedankt!”